

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 33

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 ianuarie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.274 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, ale art. 46 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773 din 15 aprilie 1998 și 21 aprilie 1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor, emise de Camera de Comerț și Industrie a României și de Ministerul Justiției	2-4		
Decizia nr. 1.279 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare.....	4-6	4.	
Decizia nr. 1.355 din 21 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 ⁷ alin. (9) și art. 206 ²⁸ alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	6-8	4.	
Decizia nr. 1.368 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 și art. 86 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	8-10		
		Decizia nr. 1.460 din 9 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) și (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	10-11
		Decizia nr. 1.657 din 28 decembrie 2010 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 2011	12-14
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU			
		— Decizie privind aprobarea suspendării, la cerere, a raportului de serviciu al domnului Mihai Prisăcariu, consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor	14
ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE			
		— Ordin pentru aprobarea Instrucțiunii nr. 1/2011 privind transmiterea pe cale electronică a procedurilor interne elaborate în conformitate cu reglementările incidente ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare de către intermediarii înscrși în Registrul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.274**

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, ale art. 46 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773 din 15 aprilie 1998 și 21 aprilie 1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor, emise de Camera de Comerț și Industrie a României și de Ministerul Justiției

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și ale art. 46 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Mihai Dumitrică în Dosarul nr. 31.552/2009 al judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 756D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 757D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Mihai Dumitrică în Dosarul nr. 31.560/2009 al Judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 758D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și ale art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773 din 15 aprilie 1998 și 21 aprilie 1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor, emise de Camera de Comerț și Industrie a României și de Ministerul Justiției, excepție ridicată de Societatea Comercială „Financiar Urban” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 43.357/2009 al judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 757D/2010 și nr. 758D/2010 la Dosarul nr. 756D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a Normelor metodologice nr. P/608/773 și

ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții de lege criticate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 31.552/2009 și nr. 31.560/2009, **judecătorul delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și ale art. 46 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Mihai Dumitrică în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de înregistrare de menționi în registrul comerțului.

Prin Încheierea din 31 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 43.357/2009, **judecătorul delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și ale art. 3 din Normele metodologice P/608/773 din 15 aprilie 1998 și 21 aprilie 1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor, emise de Camera de Comerț și Industrie a României și de Ministerul Justiției**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Financiar Urban” — S.R.L. din Pitești într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de înregistrare de menționi în registrul comerțului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990, raportate la cele ale art. 46 din Legea nr. 31/1990, încalcă accesul liber la justiție și dreptul la apărare, deoarece prevăd că nu se citează acționarii, administratorii sau ceilalți reprezentanți legali ai societății comerciale în cauzele prin care se soluționează cererile depuse de terți pentru înregistrarea unor menționi în registrul comerțului. Totodată, consideră că se creează inechități în administrarea actului de justiție, deoarece actuala formulare a art. 46 din Legea nr. 31/1990 lasă la latitudinea judecătorului delegat de a hotărî dacă o cerere de intervenție prin care se solicită apărarea unor interese legitime este sau nu admisibilă în respectiva cauză.

Judecătorul delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș apreciază, în Dosarele nr. 756D/2010 și nr. 757D/2010, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar în dosarul nr. 758D/2010, acesta nu și-a exprimat opinia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 46 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, și ale art. 3 din Normele metodologice ale Camerei de Comerț și Industrie a României și Ministerului Justiției nr. P/608/773/1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 11 mai 1998.

Dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 au următorul cuprins: „(1) Înregistrările în registrul comerțului se fac pe baza unei încheieri a judecătorului delegat sau, după caz, a unei hotărâri judecătorești irevocabile, în afară de cazurile în care legea prevede altfel.

(1¹) Judecătorul-delegat întâi sesizat spre a dispune înregistrarea în registrul comerțului a mențiunilor privind fuziunea, divizarea sau schimbarea sediului social al unei persoane juridice în alt județ se va pronunța, prin aceeași încheiere, și asupra înmatriculării persoanelor juridice astfel înființate, radierii celor care își încetează existența ori înregistrării în registrul comerțului a modificării actelor constitutive ale persoanelor juridice care dobândesc o parte din patrimoniul persoanei juridice divizate, după caz, precum și asupra înmatriculării și radierii persoanelor juridice care își schimbă sediul social în alt județ.

(2) Încheierile judecătorului delegat privitoare la înmatriculare sau la orice alte înregistrări în registrul comerțului sunt executorii de drept și sunt supuse numai recursului.

(3) Termenul de recurs este de 15 zile și curge de la data pronunțării încheierii pentru părți și de la data publicării încheierii sau a actului modificator al actului constitutiv în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, pentru orice alte persoane interesate.

(4) Recursul se depune și se menționează în registrul comerțului unde s-a făcut înregistrarea. În termen de 3 zile de la data depunerii, oficiul registrului comerțului înaintează recursul curții de apel în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul comerciantului, iar în cazul sucursalelor înființate în alt județ, la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sucursalei.

(5) Motivele recursului se pot depune la instanță, cu cel puțin două zile înaintea termenului de judecată.

(6) În cazul admiterii recursului, decizia instanței de recurs va fi menționată în registrul comerțului.”

Dispozițiile art. 46 din Legea nr. 31/1990 au următorul cuprins:

„(1) Când actul constitutiv nu cuprinde mențiunile prevăzute de lege ori cuprinde clauze prin care se încalcă o dispoziție imperativă a legii sau când nu s-a îndeplinit o cerință legală pentru constituirea societății, judecătorul-delegat, din oficiu sau la cererea oricăror persoane care formulează o cerere de intervenție, va respinge, prin încheiere, motivat, cererea de

înmatriculare, în afară de cazul în care asociații înlătură asemenea neregularități. Judecătorul-delegat va lua act în încheiere de regularizările efectuate.

(2) În cazul în care au fost formulate cereri de intervenție, judecătorul va cita intervenienții și se va pronunța asupra cererilor acestora în condițiile art. 49 și următoarele din Codul de procedură civilă, nefiind aplicabile dispozițiile art. 335 din Codul de procedură civilă.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 135 privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cu privire la dispozițiile art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998, Curtea reține că, potrivit art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, instanța de contencios constituțional „hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial”. De asemenea, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională „decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”. Astfel fiind, normele metodologice nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate și, în consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor este inadmisibilă.

II. Referitor la dispozițiile art. 46 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, Curtea constată că autorii excepției de neconstituționalitate solicită, în realitate, modificarea și completarea prevederilor de lege, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

III. Sub aspectul admisibilității excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990, Curtea observă că art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 30 decembrie 2009), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 17 mai 2010), astfel cum a fost modificat prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2010 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 septembrie 2010) prevede următoarele: „Prin derogare de la prevederile Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și de la prevederile celorlalte acte normative incidente, competența de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului și, după caz, a altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat aparține, până la reglementarea activității de înregistrare în registrul comerțului efectuată de registratori comerciali, directorului oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoanei ori persoanelor desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului.”

În consecință, așa cum a reținut Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 861/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 17 august 2010, „în momentul de față, atribuțiile judecătorului delegat au fost preluate de directorul oficiului registrului comerțului, fără ca instituția judecătorului delegat să fi fost, expres sau implicit, desființată. Din textul legal menționat se înțelege că numai pe o perioadă determinată competențele judecătorului delegat au fost preluate de către directorul oficiului registrului comerțului, urmând ca, în viitor, potrivit art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009, activitatea de înregistrare în registrul comerțului să fie efectuată de registratorii comerciali. Însă, până în momentul de față, nu a fost adoptată o atare reglementare legală; implicit, se reține că aplicarea prevederilor legale referitoare la competențele judecătorului delegat a fost practic suspendată.”

Având în vedere aspectele expuse mai sus, Curtea constată că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului sunt în vigoare, fiind doar suspendată aplicarea lor în ceea ce privește competențele judecătorului delegat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Normele metodologice ale Camerei de Comerț și Industrie a României și Ministerului Justiției nr. P/608/773/1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor și ale art. 46 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Financiar Urban” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 43.357/2009 al judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș, respectiv de Mihai Dumitrică în dosarele nr. 31.552/2009 și nr. 31.560/2009 ale Judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Mihai Dumitrică în dosarele nr. 31.552/2009 și nr. 31.560/2009 ale judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.279

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare,

excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Râmnicu Vâlcea și primarul municipiului Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 1.668/90/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.022D/2010, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 1.210D/2010, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Râmnicu Vâlcea și primarul municipiului Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 522/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.022D/2010 la Dosarul nr. 1.210D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.022D/2010 la Dosarul nr. 1.210D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 februarie 2010 și 17 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.668/90/2009 și nr. 522/90/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, și pentru cauze cu minori și de familie și Tribunalul Vâlcea — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare**, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Râmnicu Vâlcea și primarul municipiului Râmnicu Vâlcea în cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate încalcă art. 58, art. 73, art. 114 alin. (4), art. 120 alin. (1) și art. 121 alin. (2) din Constituție, întrucât obligă unitățile administrativ-teritoriale să suporte din bugetul local cheltuielile cu salarizarea personalului din învățământul preuniversitar. Se consideră că, în acest fel, este păgubit bugetul local al comunei, orașului sau municipiului, fiind favorizate instituțiile publice care ar trebui, de fapt, să aloce sumele necesare finanțării cheltuielilor de personal menționate, respectiv cele care au calitatea de angajator.

Se mai arată că ordonanța de urgență criticată a fost adoptată în condițiile în care nu exista un „caz excepțional”, dar și că nu a fost emisă în temeiul unei legi de abilitare.

În fine, se mai susține că autonomia locală are drept fundament economic sfera patrimonială proprie pe care autoritățile locale o gestionează; ele administrează și dispun de resursele financiare pe care le constituie, dar nu pot face același lucru cu bugetul de stat, care este principala sursă din care se constituie cheltuielile cu personalul din învățământul preuniversitar. Bugetul local constituie doar o sursă secundară de finanțare a învățământului preuniversitar, iar acordurile de finanțare se încheie sub forma unui contract care reflectă acordul de voință atât al instituției de învățământ, cât și al

autorității locale. Or, în măsura în care sursa de cheltuieli nu este alimentată din bugetul de stat, bugetul local este cel care, în mod direct și în lipsa vreunui acord de voință, urmează să suporte sumele de bani câștigate în instanță de către personalul din învățământul preuniversitar.

Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este întemeiată.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, în Dosarul nr. 1.210D/2010, apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului, în Dosarul nr. 3.022D/2010, nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. XIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 5 martie 2001. În realitate, din motivarea excepției de neconstituționalitate, reiese că autorii acesteia critică numai art. XIII alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001, text asupra căruia Curtea urmează să se pronunțe și care are următorul cuprins:

„(1) Începând cu anul 2001 finanțarea instituțiilor de învățământ preuniversitar de stat se asigură din bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale pe a căror rază acestea își desfășoară activitatea [...]”.

Autorii excepției consideră că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 61 (și nu art. 58, cum greșit indică autorii excepției) privind rolul și structura Parlamentului, art. 73 privind categoriile de legi, art. 115 alin. (4) [și nu art. 114 alin. (4) cum greșit indică autorii excepției] privind delegarea legislativă, art. 120 alin. (1) privind principiile de bază ale administrației publice locale și art. 121 alin. (2) privind autoritățile comunale și orășenești.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.195 din 30 septembrie 2010, nepublicată încă, s-a pronunțat în raport cu critici identice de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a reținut, referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă, că aceasta nu se susține, „întrucât măsura adoptată nu a fost una de oportunitate, ci a avut un caracter stringent în condițiile în care la momentul emiterii ordonanței de urgență existau reale dificultăți în asigurarea fondurilor necesare învățământului preuniversitar. Or, ordonanța de urgență criticată a fost emisă pentru înlăturarea acestor dificultăți, dar și pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 120 din Constituție cu referire directă la autonomia locală și descentralizare. Or, o ordonanță de urgență

care transpune la nivel infraconstituțional prevederile Constituției nu poate fi considerată ca fiind neconstituțională”.

Cu privire la criticile de constituționalitate intrinsecă, Curtea a stabilit, prin aceeași decizie, că „ordonanța de urgență criticată transpune la nivelul legii prevederile art. 120 din Constituție. Critica autorului excepției de neconstituționalitate privește mai degrabă împrejurări de fapt, și anume că bugetele locale nu sunt alimentate în mod constant de la bugetul de stat pentru a putea suporta sarcinile financiare ce le-au fost impuse prin ordonanța de urgență adoptată. Or, o atare chestiune ține mai degrabă de lipsa de coordonare între autoritățile de la nivel local și cele de la nivel central, ceea ce, în mod automat, nu poate atrage neconstituționalitatea textului legal criticat. Desigur, o atare lipsă de coordonare nu trebuie să afecteze plata drepturilor bănești în

domeniul învățământului preuniversitar, indiferent dacă acestea sunt obținute în urma pronunțării unor hotărâri judecătorești, astfel încât atât autoritățile centrale care administrează și dispun de bugetul de stat, cât și autoritățile locale care administrează și dispun de bugetele locale trebuie să își îndeplinească obligațiile legale cu bună-credință, în sensul art. 57 din Constituție.

În sine, art. XIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 nu face altceva decât să apropie instituțiile de învățământ preuniversitar de comunitatea locală, creând, chiar dacă este vorba în acest dosar numai de latura financiară a acestei relații, o colaborare între acestea, ceea ce, în niciun caz, nu poate fi contrară prevederilor constituționale invocate”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Râmnicu Vâlcea și primarul municipiului Râmnicu Vâlcea în dosarele nr. 1.668/90/2009 și nr. 522/90/2009 ale Curții de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, și pentru cauze cu minori și de familie și Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.355

din 21 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206⁷ alin. (9) și art. 206²⁸ alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. (7) și art. 185 alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Megani” — S.A. din Târgoviște în Dosarul nr. 1.210/315/2008 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. În ceea ce privește

dispozițiile art. 185 alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, arată că acestea au fost abrogate, soluția legislativă nefiind preluată de noul text, astfel că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În ceea ce privește dispozițiile art. 192 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, reprezentantul Ministerului Public arată că soluția legislativă conținută de acestea a fost preluată de către dispozițiile art. 206⁷ alin. (9), excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.210/315/2008, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. (7) și art. 185 alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Megani” — S.A. din Târgoviște.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textele criticate contravin prevederilor art. 1 alin. (3), art. 45 și art. 135 alin. (2) din Constituție. În esență, arată că „libertatea economică garantată persoanei nu se conciliază cu aplicarea unor sancțiuni fiscale inhibitorii”, statul român abătându-se „de la obligația constituțională de a crea cadrul favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”. Antrepozitarul, căruia i-a fost revocată autorizația, este pus în situația de a plăti anticipat acciza pentru stocurile de produse accizabile deținute la data revocării, iar pentru comercializarea acestor stocuri este obligat să ceară acordul autorității fiscale competente, ceea ce contravine prevederilor art. 1 alin. (3), art. 45 și art. 135 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 192 alin. (7) și art. 185 alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost abrogate, în mod expres, prin dispozițiile art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009. Or, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare. Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, se arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. (7) și art. 185 alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din încheierea de sesizare sunt dispozițiile art. 185 alin. (12) și ale art. 192 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

Prin art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009, dispozițiile art. 185 alin. (12) și ale art. 192 alin. (7) au fost abrogate. Ordonanța de urgență a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 76/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 11 mai 2010.

Soluția legislativă cuprinsă de aceste dispoziții a fost preluată, parțial, în art. 206⁷ alin. (9) și art. 206²⁸ alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Astfel, Curtea se va pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206⁷ alin. (9) și art. 206²⁸ alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Textele art. 185 alin. (12) și ale art. 192 alin. (7) aveau următorul conținut:

— Art. 185 alin. (12): „*Antrepozitarii autorizați, cărora le-a fost suspendată, revocată sau anulată autorizația și care dețin stocuri de produse accizabile la data suspendării, revocării ori anulării, pot valorifica produsele înregistrate în stoc — materii prime, semifabricate, produse finite — numai cu acordul autorității fiscale competente, în condițiile prevăzute de norme.*”;

— Art. 192 alin. (7): „*În cazul unui produs accizabil, pentru care acciza nu a fost anterior exigibilă și care este depozitat într-un antrepozit fiscal pentru care se revocă ori se anulează autorizația, acciza devine exigibilă la data comunicării revocării sau anulării autorizației pentru produsele accizabile ce pot fi eliberate pentru consum.*”;

Textele criticate au în noua formulare următorul conținut:

— Art. 206⁷ alin. (9): „*În cazul unui produs accizabil, pentru care acciza nu a fost anterior exigibilă, se consideră eliberare pentru consum atunci când produsul accizabil este depozitat într-un antrepozit fiscal pentru care s-a revocat ori s-a anulat autorizația. Acciza devine exigibilă la data la care decizia de revocare a autorizației de antrepozit fiscal produce efectele ori la data comunicării deciziei de anulare a autorizației de antrepozit fiscal, pentru produsele accizabile ce pot fi eliberate pentru consum.*”;

— Art. 206²⁸ alin. (12): „*Antrepozitarii autorizați, cărora le-a fost suspendată, revocată sau anulată autorizația și care dețin stocuri de produse accizabile la data suspendării, revocării ori anulării, pot valorifica produsele înregistrate în stoc — materii prime, semifabricate, produse finite —, în condițiile prevăzute de normele metodologice.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) — Statul român, art. 45 — Libertatea economică și art. 135 alin. (2) — Economia României.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, anterior modificării survenite prin intermediul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009, antrepozitarii autorizați, cărora le era suspendată, revocată sau anulată autorizația și care dețineau stocuri de produse accizabile la data suspendării, revocării ori anulării, puteau valorifica produsele înregistrate în stoc numai cu acordul autorității fiscale competente, în condițiile prevăzute de norme. Ulterior modificării, textul nu mai prevede obligația antrepozitarilor autorizați, aflați în situația arătată, de a solicita acordul autorității fiscale competente pentru valorificarea produselor înregistrate în stoc, această valorificare putându-se face sub singura condiție de a se respecta normele metodologice.

Curtea constată că, în atare situație, critica autorului excepției cu privire la acest aspect a rămas fără obiect, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206²⁸ alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal devenind inadmisibilă.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206⁷ alin. (9) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată. Astfel, Curtea reține că libertatea economică reglementată de prevederile art. 45 din Legea fundamentală nu este absolută; atât accesul liber al persoanei la o activitate economică, cât și exercitarea acestuia se desfășoară „în condițiile legii”. În contextul asigurării libertății economice, statul are obligația să impună reguli de disciplină economică, pe care agenții economici trebuie să le respecte, iar legiuitorul are competența de a stabili sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea acestora.

De asemenea, Curtea constată că prevederile constituționale ale art. 135 alin. (1), potrivit cărora *economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență*, trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu cele ale alin. (2)

lit. a) și b) al aceluiași articol, care prevăd obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, precum și protejarea intereselor naționale în activitatea economică,

Impunerea de către stat a unui climat de disciplină economică reflectat în stabilirea de către legiuitor a momentului exigibilității accizelor nu contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 45 și art. 135 alin. (2), ci se circumscrie obligației statului de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, ceea ce presupune posibilitatea statului de a reglementa orice măsuri în privința producerii și comercializării produselor accizabile, inclusiv măsuri derogatorii de la regulile generale.

În acest context, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 206⁵ și 206⁶ din Codul fiscal, produsele accizabile sunt supuse accizelor la momentul producerii acestora sau la momentul importului, iar acciza devine exigibilă în momentul distribuirii acestor produse pentru consum. De asemenea, în continuarea acestor dispoziții, legiuitorul, în art. 206⁷ alin. (1)—(9) din Codul fiscal, definește noțiunea de eliberare pentru consum.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206²⁸ alin. (12) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Megani” — S.A. din Târgoviște în Dosarul nr. 1.210/315/2008 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206⁷ alin. (9) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de același autor al excepției, în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.368

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 și art. 86 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marișu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu

În continuare, analizând dispozițiile art. 206⁷ alin. (9) din Codul fiscal și prin prisma celorlalte aliniate, Curtea observă că, în cazul în care pentru un antrepozit fiscal se revocă sau se anulează autorizația, suntem în prezența unor produse depozitate dar neaccizate încă, deoarece acciza nu a fost exigibilă anterior. Dacă acciza nu ar deveni exigibilă la data la care decizia de revocare a autorizației de antrepozit fiscal își produce efectele ori la data comunicării deciziei de anulare a autorizației de antrepozit fiscal, ne-am găsi în situația în care, deși antrepozitarul deține produse accizabile la care acciza nu a fost plătită, acestor produse nu li s-ar mai putea percepe acciza, ceea ce, din punct de vedere al principiilor fiscale, ar fi inadmisibil.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 206⁷ alin. (9) din Codul fiscal sunt conforme cu cerințele economiei de piață, în stadiul actual de dezvoltare a societății românești, precum și cu regulile necesare pentru asigurarea libertății comerțului în ansamblul general al economiei din țara noastră, fapt pentru care propunem respingerea excepției de neconstituționalitate a acestor dispoziții ca fiind neîntemeiată.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 și art. 86 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sortilemn” — S.A. din Gherla în Dosarul nr. 1.620/33/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.620/33/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 și art. 86 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sortilem” — S.A. din Gherla.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție. Dispozițiile art. 45 și art. 86 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală lipsesc de substanță prevederile art. 14 și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, încălcându-se astfel prevederile art. 53 din Constituție. De asemenea, apare ca evidentă poziția privilegiată deținută de către organul fiscal în cadrul procesului, ceea ce este de natură a încălca dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textele criticate nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil. În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale referitoare la prezumția de nevinovăție, se arată că această prezumție este consacrată exclusiv pentru ipoteza răspunderii penale, aceasta rezultând din reglementarea constituțională care face referire explicită la „hotărârea judecătorească de condamnare”. De asemenea, se arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 53 din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 45 și art. 86 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul conținut:

— Art. 45: Opozabilitatea actului administrativ fiscal

„Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.”

— Art. 86 alin. (6): Decizia de impunere

„Decizia de impunere și decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii constituie și înștiințări de plată, de la data comunicării acestora, în condițiile în care se stabilesc sume de plată.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, în legătură cu invocarea încălcării art. 23 alin. (8) din Constituție, Curtea observă că prezumția de nevinovăție cu privire la care statuează acest text constituțional este proprie doar procesului penal, neavând nicio legătură cu cauzele de natură civilă, comercială, fiscală sau de contencios administrativ. Dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție, invocate ca fiind încălcate, nu pot fi desprinse de contextul lor constituțional. Or, prezumția de nevinovăție este reglementată în legătură cu libertatea individuală a persoanei privind reținerea, arestarea și soluționarea procesului penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală consacră prezumția de nevinovăție, dar exclusiv pentru ipoteza răspunderii penale. Această concluzie rezultă nu numai din termenii reglementării constituționale, făcându-se referire explicită la „hotărârea judecătorească de condamnare”, ci și din economia reglementărilor, prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție fiind înscrise în cuprinsul dispozițiilor cu privire la „libertatea individuală”.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 45 și art. 86 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală lipsesc de substanță prevederile art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004, încălcându-se astfel prevederile art. 53 din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută. Astfel cum a reținut Curtea și în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă deci că nu ne aflăm în prezența unei chestiuni privind constituționalitatea, această critică neputând fi reținută.

În ceea ce privește existența unei poziții privilegiate deținute de către organul fiscal în cadrul procesului, Curtea constată că instanța de contencios constituțional a statuat, prin Decizia nr. 1.357 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 9 decembrie 2009, că în raporturile de drept material fiscal organele fiscale au îndrituirea legală de a emite acte administrative fiscale. Dreptul fiscal și procedura fiscală fac parte din dreptul public, ceea ce înseamnă că subiecții unor atari raporturi nu pot fi egali în drepturi și obligații. Astfel, unul dintre subiectele raportului de drept fiscal, și anume organul fiscal, are o poziție dominantă, fiind înzestrat cu exercițiul puterii de stat, în virtutea căreia are competența legală de a stabili impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat, cât și de a urmări încasarea acestora, astfel încât, în situația în care sumele de bani datorate bugetului nu mai pot fi încasate de la debitorul inițial, printre altele și din motivele prevăzute de textul criticat, să poată urmări și alte persoane decât debitorul care au contribuit efectiv la intrarea acestuia în stare de insolvență.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 și art. 86 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sortilemn” — S.A. din Gherla în Dosarul nr. 1.620/33/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.460

din 9 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) și (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) și (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Călin Mocanu în Dosarul nr. 9.020/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.020/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) și (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**. Excepția a fost ridicată de Călin Mocanu în cadrul soluționării contestației în anulare formulate împotriva Deciziei nr. 3.272 din 11 iunie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care s-a respins ca nefondat recursul declarat de acesta împotriva sentinței civile nr. 3.373 din 3 decembrie 2008 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin care s-a admis excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa procedurii prealabile și, în

consecință, s-a respins acțiunea în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că i s-a restrâns în mod injust și nerezonabil — pe motiv că nu a respectat procedura prealabilă — dreptul de acces la instanță și posibilitatea analizării efective, în fond, a cererii de către o instanță națională, deși a exercitat în termen legal calea de atac a recursului întemeiat pe dispozițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004. Invocă, de asemenea, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la acces efectiv la o instanță de judecată.

Totodată, arată că textele de lege criticate au o formulare lacunară, nefăcând referire într-un sens sau altul la personalul asimilat judecătorilor și procurorilor ce participă la examenul de capacitate organizat de Consiliul Superior al Magistraturii. Astfel, recursul declarat de personalul asimilat judecătorilor și procurorilor împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii de validare a rezultatelor examenului de capacitate va fi calificat ca acțiune întemeiată pe Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, pe când un recurs identic ca temei și natură juridică exercitat de către un judecător sau procuror — împotriva aceleiași hotărâri de plen a Consiliului Superior al Magistraturii — va fi calificat ca acțiune întemeiată pe dispozițiile criticate din Legea nr. 317/2004 și va fi soluționat de Înalta Curte de Casație și Justiție pe fondul său.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu creează *per se* o situație discriminatorie, legiuitorul putând institui reglementări corespunzătoare unor proceduri speciale, adresate unei categorii expres și limitativ prevăzute de subiecți de drept. Totodată, arată că faptul că, prin intermedii dispozițiilor de lege criticate, a fost instituită o competență specială și exclusivă a instanței supreme în ceea ce privește contestarea legalității actelor emise de Consiliul Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor nu este de natură să îngreuească în niciun fel liberul acces al contestatorului la justiție, care — deși nu poate investi Înalta Curte de Casație și Justiție cu cererea sa

(contestatorul nefăcând parte din categoria strict și limitativ prevăzută de lege a subiecților de drept cărora norma în discuție le este destinată), se poate adresa instanței de drept comun în materia contenciosului administrativ, determinată potrivit dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 554/2004 și ale art. 3 pct. 1 din Codul de procedură civilă, având însă obligația de a respecta cerințele legii-cadru, printre care și procedura prealabilă instituită de art. 7 din aceasta.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 29 alin. (5) și (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut:

„(5) *Hotărârile plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor se redactează în cel mult 20 de zile și se comunică de îndată. [...]*

(7) Hotărârile prevăzute la alin. (5) pot fi atacate cu recurs, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, ale art. 129 privind folosirea căilor de atac și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și art. 14 privind interzicerea discriminării, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) și (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Călin Mocanu în Dosarul nr. 9.020/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra dispozițiilor art. 29 alin. (5) și (7) din Legea nr. 317/2004, raportate la art. 21 din Constituție, s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu, prin Decizia nr. 634 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 22 august 2007, și prin Decizia nr. 485 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 10 iunie 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că textele de lege criticate prevăd că persoana interesată are posibilitatea de a formula recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la hotărârea pronunțată de plenul Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor și de a beneficia pe tot parcursul acestei proceduri de toate garanțiile necesare asigurării unui proces echitabil.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluțiile adoptate în precedent, precum și considerentele pe care acestea se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea reține că, având în vedere că dispozițiile de lege criticate prevăd o cale de atac împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, nu se poate susține că acestea îngăduiesc accesul liber la justiție, garantat de art. 21 din Legea fundamentală.

Cât privește celelalte critici ale autorului excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu pot fi primite, deoarece Curtea se pronunță numai asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, iar nu asupra interpretării date de către instanța de judecată unei norme de lege în vederea determinării dispozițiilor legale aplicabile litigiului. Or, Curtea observă că, în realitate, autorul excepției critică soluția pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal, și anume faptul că aceasta a calificat cererea sa ca fiind o acțiune în contencios administrativ, căreia i se aplică regulile (inclusiv obligativitatea procedurii prealabile) prevăzute de Legea nr. 554/2004, iar nu ca fiind un recurs întemeiat pe dispozițiile art. 29 din Legea nr. 317/2004, recurs care — așa cum a stabilit instanța de judecată — se poate formula numai împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, iar nu împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii de validare a examenului de capacitate susținut de personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor.

În final, Curtea reține că dispozițiile constituționale ale art. 61 privind rolul și structura Parlamentului și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană nu au relevanță în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.657

din 28 decembrie 2010

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 2011

Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate a Legii bugetului de stat pe anul 2011, formulată de un grup de 54 de deputați, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție.

Cu adresa nr. 51/6.183 din 23 decembrie 2010, Secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea privind neconstituționalitatea Legii bugetului de stat pe anul 2011, formulată de un grup de 54 de deputați.

La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile a 54 de deputați, autori ai sesizării de neconstituționalitate. Potrivit acestei liste, autorii sesizării de neconstituționalitate sunt următorii: Cristian Mihai Adomniței, Marin Almăjanu, Teodor Atanasiu, Vasile Berci, Viorel-Vasile Buda, Daniel-Stamate Budurescu, Cristian Buican, Mihăiță Calimente, Mircea Vasile Cazan, Daniel Chițoiu, Tudor-Alexandru Chiuriu, Horia Cristian, Ciprian Minodor Dobre, Victor Paul Dobre, Mihai-Aurel Donțu, Gheorghe Dragomir, George Ionuț Dumitrică, Relu Fenechiu, Gheorghe Gabor, GrațIELA Leocadia Gavrilăscu, Andrei Dominic Gereă, Alina-Ștefania Gorghiu, Titi Holban, Pavel Horj, Mircea Irimescu, Nicolae Jolța, Mihai Lupu, Dan-Ștefan Motreanu, Gheorghe-Eugen Nicolăescu, Ludovic Orban, Ionel Palăr, Viorel Palașcă, Cornel Pieptea, Gabriel Plăiașu, Cristina-Ancuța Pocora, Virgil Pop, Octavian-Marius Popa, Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu, Ana Adriana Săftoiu, Nini Săpunaru, Adrian George Scutaru, Ionuț-Marian Stroe, Radu Stroe, Gigel-Sorinel Știrbu, Gheorghe-Mirel Talos, Adriana Diana Tușa, Claudiu Țaga, Radu Bogdan Țîmpău, Ioan Țintean, Florin Țurcanu, Horea-Dorin Uioreanu, Lucia-Ana Varga, Mihai Alexandru Voicu și Mariana Câmpeanu.

La sesizare a fost anexată, în copie, Legea bugetului de stat pe anul 2011.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 17.952 din 23 decembrie 2010 și formează obiectul Dosarului nr. 4.805A/2010.

Autorii sesizării solicită Curții să se pronunțe asupra constituționalității Legii bugetului de stat pe anul 2011 prin raportare la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 61 alin. (1), art. 138 alin. (5), art. 53, art. 49 alin. (2), art. 47 și art. 34 alin. (1) și (2).

În sesizare se arată că proiectul legii supuse controlului de constituționalitate a fost transmis spre dezbaterea Parlamentului la data de 7 decembrie 2010 prin adresa Guvernului nr. E.262, fiind înregistrat sub nr. BPI 1.198 din 7 decembrie 2010.

În legătură cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 61 alin. (1) și art. 138 alin. (5), autorii sesizării arată că Guvernul a supus proiectul Legii bugetului de stat pe anul 2011 spre aprobare Parlamentului la data de 6 decembrie 2010, ceea ce contravine dispozițiilor art. 35 alin. (4) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, potrivit căroră acesta trebuie supus aprobării „*cel târziu până la data de 15 octombrie a fiecărui an.*” Nesocotirea de către Executiv a acestui termen imperativ conduce, prin lipsa unei dezbateri și a unei analize corespunzătoare a legii, la limitarea prerogativelor Parlamentului, cenzurând astfel expresia voinței alegătorilor în legislativ. În continuare, autorii sesizării arată că Legea bugetului de stat pe anul 2011 este fundamentată pe

proiecte de legi aflate în diferite stadii de adoptare. Este vorba despre Legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului din fondurile publice, despre Legea privind sistemul unitar de pensii publice și despre Legea educației naționale. Astfel, „prin Legea bugetului de stat sunt prevăzute și angajate sume pentru plata salariilor, a pensiilor și a altor indemnizații, fără ca legile care reglementează cadrul legal de acordare a lor să fie în vigoare la data sesizării Parlamentului de către Guvern cu proiectul Legii bugetului de stat pe anul 2011, prin adresa E.262 din 6 decembrie 2010”.

În continuare, autorii sesizării, invocând încălcarea prevederilor art. 53 din Constituție, arată că „fundamentarea bugetului de stat pe o creștere salarială de doar 15% și nu pe încetarea diminuării cu 25% a drepturilor salariale imprimă, în mod evident, un caracter permanent măsurii de diminuare a drepturilor salariale”, ceea ce contravine și deciziilor Curții Constituționale nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009 și nr. 872 din 25 iunie 2010, prin care aceasta a statuat „caracterul excepțional și temporar” al restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Autorii sesizării consideră că legea contestată contravine prevederilor constituționale ale art. 49 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 47, deoarece aceasta reglementează „reduceri drastice ale indemnizațiilor și stimulentele de natură a încuraja dezvoltarea demografică a populației”, ceea ce „determină, pe termen lung, imposibilitatea dezvoltării economice normale a unui stat de drept”.

În fine, autorii sesizării susțin că, întrucât legea atacată prevede o diminuare a sumelor alocate sănătății cu 38%, „în condițiile în care a fost unanim acceptat că sistemul de sănătate a suferit de o subfinanțare permanentă”, se încalcă prevederile art. 34 alin. (1) și (2) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a transmite punctele lor de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

Președintele Senatului a comunicat punctul său de vedere sub nr. 1/2.685 din 27 decembrie 2010, înregistrat la Curtea Constituțională cu nr. 18.015 din 27 decembrie 2010. Reiterând argumentele autorilor criticii de neconstituționalitate, președintele Senatului consideră că sesizarea este întemeiată.

Președintele Camerei Deputaților a transmis punctul său de vedere cu adresa nr. 51/6.210 din 24 decembrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 17.983 din 24 decembrie 2010, prin care apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată, în esență, că măsurile adoptate prin legea criticată sunt conforme cu prevederile constituționale invocate și se impun pentru „apărarea securității naționale și a drepturilor și libertăților cetățenilor. Lipsa acestor măsuri ar avea ca efect grave perturbări ale exercitării tuturor drepturilor și libertăților fundamentale”.

Guvernul, în punctul său de vedere comunicat cu nr. 5/10.006 din 27 decembrie 2010 și înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 17.996 din 27 decembrie 2010, consideră că sesizarea este neîntemeiată. Astfel, referitor la obligația

Guvernului de a supune spre adoptare Parlamentului proiectele de legi bugetare până la data de 15 octombrie a fiecărui an, arată că aceasta nu reprezintă o obligație constituțională. De asemenea, și în ceea ce privește celelalte critici formulate, Guvernul apreciază că acestea vizează aspecte de oportunitate, iar nu de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 2011.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate formulată de cei 54 de deputați.

Obiectul controlului de neconstituționalitate îl constituie Legea bugetului de stat pe anul 2011, care, în opinia autorilor sesizării, contravine, în ordinea invocării, prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 61 alin. (1), art. 138 alin. (5), art. 53, art. 49 alin. (2), art. 47 și art. 34 alin. (1) și (2), al căror cuprins este următorul:

— Art. 1 alin. (5): „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*”;

— Art. 61 alin. (1): „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.*”;

— Art. 138 alin. (5): „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare.*”;

— Art. 53: „*(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”;

— Art. 49 alin. (2): „*Statul acordă alocații pentru copii și ajutoare pentru îngrijirea copilului bolnav ori cu handicap. Alte forme de protecție socială a copiilor și a tinerilor se stabilesc prin lege.*”;

— Art. 47: „*(1) Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.*

(2) Cetățenii au dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, la ajutor de șomaj și la alte forme de asigurări sociale publice sau private, prevăzute de lege. Cetățenii au dreptul și la măsuri de asistență socială, potrivit legii.”;

— Art. 34 alin. (1) și (2): „*(1) Dreptul la ocrotirea sănătății este garantat.*

(2) Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice.”

Procedând la examinarea susținerilor autorilor sesizării, Curtea Constituțională reține că Legea bugetului de stat pe anul 2011, potrivit art. 1 din lege, „prevede și autorizează pentru anul 2011 veniturile pe capitole și subcapitole și cheltuielile pe destinații și pe ordonatorii principali de credite pentru bugetul de stat, bugetele Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, creditelor externe, fondurilor externe nerambursabile și activităților finanțate integral din venituri proprii.”

În sensul art. 137 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Formarea, administrarea, întrebuintarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege*”, a fost adoptată Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, care stabilește principiile, cadrul general și procedurile privind formarea, administrarea, angajarea și utilizarea fondurilor publice, precum și responsabilitățile instituțiilor publice implicate în procesul bugetar. Din prevederile constituționale și dispozițiile legale menționate rezultă că bugetul se constituie ca un plan financiar al statului, aprobat prin lege, prin care sunt prevăzute veniturile și cheltuielile publice stabilite în fiecare an, necesare îndeplinirii funcțiilor și sarcinilor statului. Astfel, în acest domeniu, Guvernul, în concordanță cu art. 138 alin. (1) și (2) din Constituție, asigură elaborarea proiectelor legilor bugetare anuale și transmiterea acestora spre adoptare Parlamentului.

Or, în cauză, a fost adoptată, cu anumite corective, Legea bugetului de stat pe anul 2011 promovată de Guvern, nerespectarea de către acesta a termenului de recomandare prevăzut de art. 35 alin. (4) din Legea nr. 500/2002, precum și faptul că la data depunerii proiectului bugetului de stat la Parlament nu erau adoptate 3 legi importante, nefiind sancționate nici constituțional, nici legal.

În aceste condiții, Curtea nu poate reține înfrângerea art. 61 alin. (1) din Constituție privind rolul Parlamentului, deoarece Guvernul are numai atribuția de a elabora și de a prezenta Parlamentului proiectul legii bugetului de stat, iar acesta, ca unică autoritate legiuitoare a țării, îl dezbate și îl aprobă prin vot.

Potrivit alin. (2) al art. 138 din Constituție, bugetul se elaborează anual, acest principiu aplicându-se atât actului denumit *buget*, cât și componentelor sale, care, însumate, nu pot fi diferite de el.

Cerința constituțională a art. 138 alin. (5) impune stabilirea conținutului a unei cheltuieli cu sursa de finanțare, adică a venitului necesar pentru suportarea ei, spre a se evita consecințele economice și sociale profund negative ale stabilirii unei cheltuieli bugetare fără acoperire. Din cuprinsul Legii bugetului de stat pe anul 2011 nu rezultă asemenea neconcordanțe sau necorelări care să dezechilibreze raportul între venituri și cheltuieli, astfel că nu se poate reține înfrângerea normei constituționale sus-menționate.

O altă critică privește susținerea potrivit căreia „fundamentarea bugetului de stat pe o creștere salarială de doar 15% și nu pe încetarea diminuării cu 25% a drepturilor salariale imprimă, în mod evident, un caracter permanent măsurii de diminuare a drepturilor salariale”, ceea ce contravine art. 53 din Constituție, precum și jurisprudenței Curții Constituționale, care a statuat „caracterul excepțional și temporar” al restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Sub acest aspect, Curtea constată că obligația impusă legiuitorului de instanța constituțională, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să înceteze diminuarea cu 25% a drepturilor salariale, este întemeiată tocmai pe exigențele art. 53 din Constituție.

În aceste condiții, este prerogativa legiuitorului stabilirea modalității de realizare a procesului de revenire etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul avut anterior diminuării cu 25%, care va decide în funcție de situația economică și financiară a țării.

Pentru anul 2011, legiuitorul a reglementat o revenire de 15% față de reducerea salarială de 25% aprobată prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010.

În fine, în opinia autorilor sesizării, Legea bugetului de stat pe anul 2011 contravine și prevederilor constituționale ale art. 49

și art. 47, precum și celor ale art. 34 alin. (1) și (2), prin reducerea drastică a indemnizațiilor și stimulentele de natură a încuraja dezvoltarea demografică a populației și prin diminuarea sumelor alocate sănătății cu 38%.

Protecția socială reprezintă un ansamblu de acțiuni, decizii și măsuri întreprinse de societate pentru prevenirea, diminuarea sau înlăturarea consecințelor unor evenimente considerate ca riscuri sociale asupra condițiilor de viață ale populației.

În temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

O strategie care s-ar limita la a ușura situația celor mai vulnerabile și afectate persoane ar risca să nu primească suportul necesar al restului populației, care se simte ea însăși a fi într-o stare de lipsă permanentă a resurselor necesare pentru a asigura un mod de viață considerat decent. Accentul cade, în mod special, pe lipsa resurselor economice.

Față de cele expuse, Curtea constată că Legea bugetului de stat pe anul 2011 nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorii sesizării.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea bugetului de stat pe anul 2011 este constituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 28 decembrie 2010 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

privind aprobarea suspendării, la cerere, a raportului de serviciu al domnului Mihai Prisăcariu, consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor

Având în vedere Cererea domnului Mihai Prisăcariu, înregistrată sub nr. 20/274/D.N.A. din 6 ianuarie 2011,

în temeiul art. 95 alin. (2) și (4) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Se aprobă suspendarea, la cerere, a raportului de serviciu al domnului Mihai Prisăcariu, consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, pe o perioadă de 3 ani.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 13 ianuarie 2011.
Nr. 4.

ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

ORDIN

pentru aprobarea Instrucțiunii nr. 1/2011 privind transmiterea pe cale electronică a procedurilor interne elaborate în conformitate cu reglementările incidente ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare de către intermediarii înscriși în Registrul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare

În conformitate cu prevederile art. 1, 2 și art. 7 alin. (3), (5) și (15) din Statutul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 514/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Comisia Națională a Valorilor Mobiliare a hotărât, în ședința din data de 5 noiembrie 2011, emiterea următorului ordin:

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunea nr. 1/2011 privind transmiterea pe cale electronică a procedurilor interne elaborate în conformitate cu reglementările incidente ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare de către intermediarii înscriși în Registrul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,

prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Instrucțiunea menționată la art. 1 intră în vigoare la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va fi publicată în Buletinul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și pe site-ul acesteia (www.cnvmr.ro).

Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,
Gabriela Anghelache

București, 6 ianuarie 2011.

Nr. 4.

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNEA Nr. 1/2011

privind transmiterea pe cale electronică a procedurilor interne elaborate în conformitate cu reglementările incidente ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare de către intermediarii înscriși în Registrul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare

Art. 1. — (1) Intermediarii autorizați de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare sau Banca Națională a României, înscriși în Registrul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare în această calitate, au obligația de a transmite procedurile interne elaborate în conformitate cu reglementările incidente emise de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, în format pdf, cu semnătură electronică, la adresa de e-mail proceduri.intermediari@cnvmr.ro sau prin Sistemul de Supraveghere Electronică prin Raportări (SSER).

(2) Până la data de 30 iunie 2011, procedurile prevăzute la alin. (1) vor fi transmise în paralel și pe suport hârtie.

Art. 2. — Intermediarii prevăzuți la art. 1 au obligația de a aloca procedurilor interne numere unice formate din 4 cifre, în ordine crescătoare.

Art. 3. — Pentru aplicarea art. 1, standardul de denumire a fișierului este următorul:

CodRaportare-CodEntitateRaportoare-CodProcedura-DataDeReferintaAContinutului.extensieContinut.extensieMecanismSemnare

Câmpurile din numele fișierului (separate prin liniuță sau punct) se vor completa după cum urmează:

Câmp din standard denumire	Valoare
CodRaportare	RCPROC
CodEntitateRaportoare	Codul BIC al intermediarului
CodProcedura	Un număr din 4 cifre (0001, 0002, 0003, ...) alocat conform art. 2.
DataDeReferintaAContinutului	AA-LL-ZZ (anul — luna — ziua din două cifre) data aprobării procedurii interne de către intermediar
extensieContinut	pdf
extensieMecanismSemnare	p7s sau p7m

Art. 4. — (1) Intermediarii prevăzuți la art. 1 au obligația de a trimite lista procedurilor interne în format Excel la adresa de e-mail proceduri.intermediari@cnavmr.ro sau prin SSER, cu următorul conținut:

#RCPROCOPIS

Listă proceduri interne

Cod procedură	Cod intern procedură	Denumire procedură	Număr de pagini procedură	Data aprobării de către intermediar	Reglementare C.N.V.M. incidentă		
					Tip reglementare	Număr	Anul
				'AAAA-LL-ZZ			

unde:

a) #RCPROCOPIS este codul C.N.V.M. al tabelului;

b) *Cod procedură* este un număr din 4 cifre (0001, 0002, 0003, ...), alocat conform art. 2 în numele fișierului pdf;c) *Cod intern procedură* este codul alocat de intermediar procedurii transmise în conformitate cu sistemul propriu de numerotare internă.

(2) Fișierul Excel pentru lista procedurilor interne se descarcă de pe pagina de internet a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și se transmite cu respectarea următorului standard de denumire:

RCPROCOPIS-CodBIC-AA-LL-ZZ-10.xls.p7s

unde:

Câmp din standard denumire	Valoare
CodRaportare	RCPROCOPIS
CodEntitateRaportoare	Codul BIC al intermediarului
DataDeReferintaAContinutului	AA-LL-ZZ (anul — luna — ziua din două cifre)
Versiunea raportării	10
extensieContinut	xls
extensieMecanismSemnare	p7s sau p7m

(3) Lista prevăzută la alin. (1) se actualizează la fiecare transmitere a unei proceduri interne în conformitate cu art. 1.

Art. 5. — În situația în care intermediarii prevăzuți la art. 1 nu primesc confirmarea de încărcare corectă a procedurilor interne și a listei acestora, prevăzute la art. 1 și 7, respectiv la art. 4, în două zile lucrătoare, aceștia au obligația de a verifica corectitudinea transmiterii și, după caz, de a retransmite fișierele.

Art. 6. — Semnatarii documentelor electronice trebuie să fie introduși în sistemul informatic al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare prin intermediul raportării RTSE, publicată pe pagina de internet a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare.

Art. 7. — Intermediarii prevăzuți la art. 1 au obligația de a transmite, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei instrucțiuni, toate procedurile relevante elaborate anterior intrării în vigoare a instrucțiunii.

Art. 8. — În cazul în care procedurile transmise în conformitate cu prevederile prezentei instrucțiuni se modifică, intermediarii au obligația de a le retransmite în formă consolidată.

Art. 9. — Prezenta instrucțiune intră în vigoare la data publicării acesteia și a ordinului de aprobare în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va fi publicată în Buletinul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și pe site-ul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (www.cnavmr.ro).

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 449176